

NS Nyhetsbulletin

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1124

29.09.2024 (135)

Adolf Hitler: Älskade Führer

Del 1

Inledning

Adolf Hitler var utan tvekan den mest älskade ledaren för någon nation!

Denna kärlek gjorde honom så effektiv. Denna effektivitet gjorde honom så fruktad av fienden. Denna rädsla gör honom så smäddad av fienden år efter år och decennium efter decennium.

Kärlek kan inte besegras av hat. Sanningen kan inte utplånas av lögner. Ädelhet kan inte förstöras av avskyvärdhet.

En dag kommer tidvattnet att vända...

Gerhard Lauck
Oktober 1999 (110)

Vem var Adolf Hitler?

av Michael Storm

Vår Führer Adolf Hitler var en mycket begåvad man. Han uppfyllde många extremt krävande roller, inklusive krigsherre, politisk ledare och byggmästare för att bara nämna några. Enligt min mening var den mest erkända rollen - dvs. krigsherren - *inte* den sanna inre mannen. Även om han tog sig an uppgiften med all sin energi, var det inte hans inre kallelse. (Han vägrade till exempel att ställa om ekonomin till totalt krig förrän i slutet av 1943, och att låta tyska kvinnor delta i krigsansträngningarna förrän 1944, eftersom han hoppades kunna avsluta kriget framgångsrikt utan att behöva ändra kurs i sitt livsverk).

Han var visserligen en verkligt begåvad politisk ledare och en dynamisk statsman, men det var yttre roller som ändå inte tillfredsställde den inre människan. Efter vinterkrisen på östfronten fick de stå tillbaka för den roll som krigsherre som Führern tvingades anta.

Adolf Hitlers inre väsen, som är synligt genom hela hans liv, är en *byggare*. Det är syftet med årets födelsedagsartikel att undersöka detta faktum. I motsats till judiska mediars negativa bild av vår älskade Führer, var han den mest positiva, konstruktiva ledaren i historien.

Som pojke ville han bli målare. Och han försörjde sig till och med som konstnär som ung man. Men det var först när han sökte till universitetet i Wien som han upptäckte sitt sanna inre kall. Konstinstitutet avtog hans ansökan, vilket krossade hans hjärta. Men de berättade för honom att hans framtid låg inom arkitekturområdet och att han borde ägna sig åt det.

Under sitt liv ritade Adolf Hitler hus, byggnader, arenor, broar, arbetarkvarter och hela städer. Var och en av dem bar den personliga prägeln av hans innersta jag. Det var Albert Speers uppgift som rikets chefsarkitekt att ta Führerns idéer, skisser, ritningar och modeller och omvandla dem till verklighet. Betong-, glas- och stålverk växte upp över hela Tyskland i takt med att Führerns drömmar tog form. Hans byggprogram fortsatte från 1933 till 1943. Men Tyskland hade inte tillräckligt med arbetare eller råmaterial för att ens påbörja en bråkdel av de planerade projekten under den korta tioårsperioden.

Tysklands rustningar fick stå tillbaka för hans byggnadsprogram fram till 1944. Under 1938 överträffade enbart Frankrike Tysklands rustningsutgifter. 1939 spenderade Storbritannien mer resurser på RAF än Hermann Goering gjorde på

Luftwaffe. 1940 hade Frankrike dubbelt så många moderna stridsvagnar som Tyskland. Och dessa två så kallade fredsälskande demokratier var de *svagaste* i den massiva koalition av allierade makter som omringade Tyskland i det mest monstruösa krig som mänskligheten känner till. Det tog fortfarande över sex år för dem - USA, Sovjetunionen, Storbritannien, Frankrike osv. - att överväldiga lilla Tyskland.

Det fysiska skapandet av motorvägar, byggnader och städer hade uppenbarligen mycket hög prioritet för Führern. Men inte ens dessa gigantiska projekt lyckas på ett tillfredsställande sätt visa hans inre jag, som var mycket större.

När Adolf Hitler som sjunde medlem anslöt sig till det okända NSDAP inledde han en kampanj för att skapa en mäktig politisk maskin, som från det dolda växte till den allomfattande rörelse vi ser i den magnetiska filmen *Viljans triumf*. Inget av detta hade varit möjligt utan hans inre drivkraft. Att bygga upp partiapparaten var ingen lätt uppgift, och man var tvungen att bekämpa fruktansvärda fiender hela vägen. När partiets politiska gren växte till miljontals medlemmar skapade Führern många grenar av rörelsen så att varje medlem kunde uppfylla sitt personliga öde. De mest kända var naturligtvis S.S., S.A. och *Hitlerjugend*. Men det fanns dussintals andra, mycket större organisationer som stödde arbetare, bönder, studenter osv. Deras medlemsantal översteg till och med det två miljoner man stora S.A. Führerns genialitet var så stor att praktiskt taget alla inkluderades i den nationella strukturen, där de fick tillfredsställelse av det de gjorde bäst, och detta i sin tur enade folket som inget folk någonsin har varit förr eller senare.

Adolf Hitler skapade inte bara världshistoriens mest omfattande politiska rörelse - under de mest ogynnsamma förhållanden man kan tänka sig - utan även Europas starkaste ekonomi. När Führern tog makten den 30 januari 1933 var den tyska ekonomin en utbränd, pyrande koloss. Arbetslösheten var över 25 procent. Den tyska marken var värdelös. Internationell handel var omöjlig på grund av den judiska världsdepressionen och Storbritanniens vägran att låta Tyskland få tillgång till världsmarknaden. Till och med en tullunion med Österrike förbjöds av det onda Versaillesfördraget. Kort sagt, Tyskland var utblottat och omgivet av en mur av protektionism från fientliga nationer. Tyskland skulle förbli en ekonomisk slav för all framtid. För att göra ont värre förklarade världsjudendomen, med säte i New York City, krig mot det nationalsocialistiska Tyskland. De uppmanade till en global ekonomisk bojkott mot Tyskland och använde alla sina ekonomiska och politiska kontakter världen över för att strypa Tyskland.

Führern lät sig inte nedslås av den till synes hopplösa uppgiften. Inom några timmar efter att han tagit över ledarskapet för den roderlösa staten, påbörjade han den herkuliska uppgiften att bygga upp en ny nationell ekonomi. Med otrolig hastighet förvandlade Führerns energi den döende ekonomin till en ekonomi av vitalitet, styrka och kraft. Miljontals män gick tillbaka till arbetet. Familjer kunde börja om på nytt. En sann känsla av hopp genomsyrade varje del av det tyska livet. År 1938 var den tyska ekonomin den starkaste i Europa. Det rådde till och med akut brist på arbetskraft. Italienare, polacker och fransmän strömmade till Tyskland för att kunna försörja sina familjer.

Tråkigt nog för världsfreden var det bara det nationalsocialistiska Tyskland som lyckades ta sig loss från världsdepressionens judiska tentakler. USA var fortfarande i dess klor den 7 december 1941, och England lyckades aldrig ta sig ur den. Kriget gav bara tvångsransonering, och efter kriget sjönk England tillbaka i sin massiva förkrigsdepression - minus sitt imperium.

Hur fantastiska dessa bedrifter än är - byggandet av städer, partiet och ekonomin - så är de inte kronan på verket i Führerns liv. På 1930-talet försäkrade Adolf Hitler upprepade gånger världens ledare att nationalsocialismen inte var avsedd för export, och kontrasterade sin politik mot den judiska bolsjevikinternationalen, som invaderade alla nationer i jakt på världserövring för sin marxist-judiska superstat. Den nationalsocialistiska revolutionen gällde bara Tyskland och de degenererade plutokratiska demokratierna hade inget att frukta. Men fruktade gjorde de!

Det judiska hatet mot en återuppväckt arisk renhet kulminerade i ett världskrig där det nationalsocialistiska Tyskland ställdes mot de judiska klonerna. Kriget började som en nationell kamp där Tyskland kämpade för sin överlevnad i en fientlig, judiskt kontrollerad värld. Men allt eftersom kriget fortskred strömmade tiotusentals frivilliga till den nationalsocialistiska fanan för att kämpa inte bara för Tyskland, utan för en ny världsordning. Deras mål var att skapa ett enat ariskt Europa.

Till en början var Hitler emot detta. Han ville bara att Tyskland skulle få vara i fred. Men när det stod klart att kriget inte kunde lokaliseras, utvecklades hans syn från en tysk synvinkel till en panarisk, europeisk! Det lilla Tyskland skulle bli den drivande kraften i ett enat ariskt nationalsocialistiskt Europa som sträckte sig från Lissabon till Moskva. Det skulle bli en oslagbar supermakt och vara mer än en match för den judiska plutokratin i USA och den judiska bolsjevismen i Sovjetunionen.

General Leon Degrelle ledde sina Waffen S.S. Belgien-trupper på östfronten. De kämpade för Belgiens plats i ett panariskt Europa. Hitler höll honom (och hans män) i högsta aktning. År 1945 sa han till och med att om han hade en son skulle han vilja att han var som Leon Degrelle!

I slutet av kriget hade Führern byggt upp en verkligt panarisk europeisk rörelse som fick hundratusentals människor att inte bara stödja den, utan även att kämpa och utgjuta blod för den under rikets sista hopplösa timmar. Führerns bunker i Berlin försvarades in i det sista av utländska frivilliga från Waffen S.S.

Den otroliga bedriften att ena ett Europa som hade varit delat i århundraden var inte bara Führerns kronan på verket. Det är också den katalysator som fortsätter att utveckla nationalsocialismen från en uteslutande tysk rörelse till dagens världsomspännande, panariska fenomen. Denna dröm om sann världsfred bultar starkt i hjärtat på miljontals vita män över hela världen.

Adolf Hitler var den störste av alla ledare. Hans arv till oss är hans idé om världsfred baserad på den panariska nationalsocialismens nya världsordning. Enkelt uttryckt kommer alla vita män att förenas i ett ariskt brödraskap där vi delar på frukterna av vårt kollektiva geni, arbete och rasliga överlägsenhet.

Den 20 april är födelsedagen för vår älskade ledare Adolf Hitler. Medan varje prenumerant, supporter och aktivist firar, fråga dig själv, "*Vad ska jag göra för att hjälpa till att slutföra Führerns viktigaste arbete? Vad kan jag göra för att säkra mina ariska barns överlevnad i denna allt mer fientliga, icke-vita värld?*"

Till minne av vår fallne ledare Adolf Hitlers dröm om en enad arisk ras. - *HEIL HITLER!*

Pilgrimsfärd

av Katti

"Idag förefaller det mig vara en tillfällighet att ödet valde Braunau am Inn som min födelseort. Och så framstår denna lilla stad vid gränsen för mig som symbolen för ett stort uppdrag.

Adolf Hitler, *MEIN KAMPF*, Vol. 1, Kap. I

Jag började känna av de tusentals milen och tre dagarnas resa med flyg, färja och tåg från Chicago när mitt tåg från Salzburg susade fram över en grön landsbygd med silverfärgade floder som flätade samman pepparkaksbyn. Svarta och grå moln gled lågt över de uråldriga bergen och omväxlande dolde och avslöjade deras skrovliga toppar - ett vackert, dramatiskt och ständigt föränderligt panorama över Oberösterreich. Men jag var mer utmattad än upprymd och längtade efter en varm säng i ett trevligt Gasthof.

Min trötthet försvann och en adrenalinkick laddade upp mina metaboliska batterier när tåget saktade in för att stanna vid nästa station med namnet "Braunau am Inn". Även om jag hade planerat att anlända till denna lilla medeltida stad i många månader, var det en chock att se stationsnamnet för första gången genom tågfönstret. Jag hade lyckats! Jag var verkligen här" Med ryggsäcken på axeln gick jag genom ett kallt ösregn ett par kilometer från stationen till ensliga Linzer Strasse, där jag frågade efter Maybräu Gasthof. Jag hade tur. Vårdinnan berättade för mig att alla andra ställen i Braunau och miljals runt omkring hade bokats, ofta flera månader i förväg. "Det förvånar mig inte", sa jag kryptiskt och hon log. "Hela världen är här den här månaden." "Vadå?" Jag flämtade. "Vänta bara. Du kommer att få se!" Och hon lämnade mig ensam att fundera över hennes gåta i mitt bekväma lilla bås.

Jag vaknade i gryningen till en morgon som fortfarande var fuktig efter gårdagens regnskurar. Men staden var full av aktiviteter och jag beundrade den underbara, harmoniska blandningen av moderna butiker och hem med de traditionella byggnaderna och gatorna från svunna århundraden. Jag fortsatte till slutet av Linzer Strasse, som mynnade ut i ett luftigt marknadstorg direkt från medeltiden. I dess södra ände stod Salzburger Tor, en massiv valvbåge som för femhundra år sedan vaktade den ursprungliga infarten till Braunau. På andra sidan korsar gatubron en liten biflod till floden Inn. Kanske hundrafemtio meter från Tor finns fortfarande en stor, enkel vitkalkad byggnad som idag bebos av hyresgäster. Det var till denna till synes oansenliga byggnad i en obskyr österrikisk stad som jag hade kommit för att besöka från andra sidan världen. För här, i huset i Salzburger Vorstadt, föddes jordens störste son, och jag hade kommit för att fira hans etthundraårsdag.

Jag var inte heller ensam, vilket jag fick veta dagen därpå när reguljära trupper och specialstyrkor från den österrikiska armén plötsligt ockuperade Braunau am Inn. Transporter över bron till den tyska gränsen spärrades av, och personer som kom in i staden var tvungna att visa upp bevis på att de var bosatta i staden. En militärhelikopter cirklade lågt över staden medan dussintals bepansrade transportfordon skramlade genom den gamla marknadsplatsen. I scener som påminner om Hollywoods propagandafilmer från 1940-talet svassar soldater med maskingevär runt bland de förvirrade byborna och hjälmförsedda figurer med pistolbeväpnade officerare står på vaktposter. Överallt i staden sattes affischer upp som i otvetydiga ordalag meddelade att Braunau befann sig i undantagstillstånd. Alla former av offentliga demonstrationer var strängt förbjudna från kl. 14.00 på onsdagen till kl. 09.00 på fredagen, stod det på regeringens plakat. Att tala med hög röst till mer än två personer, att samlas på gator eller trottoarer, att dela ut flygblad, att ropa slagord, även personer som bar "misstänkta kläder", var föremål för omedelbart gripande och åtal enligt Österrikes "anti-nazistiska" lagstiftning.

De självbelåtna demokratiförespråkarna betedde sig precis som sina egna otäcka karikatyrer av "totalitära fascister". Men strax före deras ankomst översvämmades staden av tusentals "outsiders" från hela Europa och Amerika, till och med Australien, Sydafrika och Orienten. Stackars lilla Braunau svällde av besökare och stämningen blev allt tyngre av spänd förväntan. Det gick rykten på allas läppar. Varulvskommandon skulle hissa en hakkorsflagga över Salzburg Tor vid midnatt. Judiska mördare troddes stryka omkring på gatorna nattetid. Terrorister från Milano skulle kasta Simon Wiesenthals avbild framför borgmästarens hem. Allmänhetens oro dämpades inte när regeringstrupper drog upp en barrikad över Salzburger Tor och stängde av den gamla förorten med dess förbjudna zon. Genom valvbågen kunde jag se gatan bortom, kuslig på grund av sin påtvingade tomhet.

Sent på kvällen var torget i stort sett öde, med undantag för soldaterna på sina poster. Men alla tavernor och restauranger var fulla av livliga festdeltagare. Strax före midnatt började det hända saker. På Gann Hotel, inte långt från Salzburger Tor med sin barrikad, beställde någon flaskor av husets finaste champagne, och skålar gick runt i födelsedagshälsningar. I Ratskeller på min egen Maybräu, vid bordet bredvid mig, omgiven av universitetsstudenter från München, reste sig en ung man upp, skakade med högerarmen i en förbjuden salut och skrek för full hals: "*För det stortyska riket, Sieg Heil! Sieg Heil! Sieg Heil!*" Ingen brydde sig om honom eller hans följeslagare.

Eftersom jag var ensam blev mitt eget firande en lugnare tillställning. Jag gick till det närliggande tomma marknadstorget och satte mig på en bänk under den stora byklockan. Jag tittade upp mot himlen. Molnen som hade täckt större delen av Centraleuropa den senaste veckan hade skingrats, och de observerbara stjärnorna dansade obevekligt in i sina ödesdiga positioner när den stora klockans fräcka lungor tungt slog ut midnatt. Att vara på den här platsen, i det här ögonblicket - det finns inga ord. När det sista slaget ekade ut i evigheten tryckte jag på uppspelningsknappen på min lilla bandspelare. Badenweiler, hans favoritmarsch, dunkade i mina hörlurar.

Nästa morgon fylldes torget av en massa förväntansfulla människor. De verkade alla vänta, vänta - vänta på vad? På vem? Det var som om han själv skulle dyka upp när som helst, kanske stående rakryggad i en stor svart Mercedes. Kanske förväntade de sig något sådant. Den levande anden, den känslomässigt påtagliga närvaron av den man som i fyrtio år efter sin fysiska död kallade världens uppmärksamhet till sin födelseort blev allt intensivare, manifesterade sig allt kraftfullare.

Framåt lunchtid dök en grupp italienska fascister mystiskt nog upp mitt i folkmassan. En av dem, som trotsade myndigheternas överväldigande närvaro, försökte tala. *"Vi ger födelsedagshälsningar till den vita rasens största hjälte! Han lever för evigt i sina blodsbröder och blodssystrars hjärtan och sinnen! Ingen jude-tyranni."* - Soldaterna kastade sig över honom och hans kamrater, men inte förrän de hade hunnit göra honnör för de förbluffade åskådarna. Några i folkmassan vågade saluera tillbaka. Andra jublade och några började sjunga den gamla stormtruppssången, "Brüder in Zechen und Gruben", uppenbarligen en kvick referens till italienarens korta tal om "blodsbröder". Polisen tog ut även dessa personer för arrestering, en tung arrestering i den här delen av världen.

Mitt eget lilla firande ägde rum bakom detta ståhej, på Pfarrkirche-torget i den magnifika 1400-talskatedralen S:t Stefans. Först gick jag ner till det närliggande underjordiska minnesmärket över de krigsdöda, en offentlig epitaf på vars väggar namnen på de stupade från Braunau finns inskrivna. I mitten av golvet ligger en representant för en soldat som sover i heroisk död. På den norra väggen finns en hederslista över de krigare som dog vid Stalingrad. Här placerade jag en blombukett med en liten skriftrulle med texten "Och du har ännu segrat!" Jag gick uppför trapporna från minnesmärket till Pfarrkirche, där jag lade en blommande vintergrön krans med hans fotografi mitt på altaret och tände det översta offertorieljuset.

Medan jag mediterade i bänkraden såg jag en gammal kvinna komma in och direkt till altaret där hon lade märke till min krans med sitt foto. Trots att hon uppenbarligen var tagen av sin upptäckt, rörde hon inte vid den vintergröna. Andra människor kom, såg den med uppenbar förvåning, men lämnade den orörd.

Jag gick till den bakre delen av katedralen för att se den gamla dopfunten där barnet döptes, och återvände sedan till det starka solljuset på det överfyllda marknadstorget. Dessa enkla, stillsamma händelser kan inte på något sätt förmedla den djupt gripande kvaliteten och den djupt känslomässiga upplevelsen av denna Dagarnas Dag, som utan tvekan var den mest inåtriktade dagen i mitt liv. Fram till denna april dag hade jag i stort sett misströstat om våra utsikter till framgång. Den omätliga katastrofen - förlusten av andra världskriget - verkade oåterkallelig. Sedan det sorgliga slutet på denna katastrof för den jordiska civilisationen har rörelsen kämpat framåt, fallit och kämpat framåt igen i en tid då ondskans hypnotiserande krafter verkar oövervinnliga.

Men den 20 april, på hundraårsdagen av hans födelse, på hans heliga födelseplats, kom den oväntade insikten gradvis till mig att jag hade varit trångsynt när jag begränsade min uppskattning av rörelsens utveckling och framsteg till min egen tunna tidsskiva. Hans idé är ett evigt koncept. De historiska konsekvenser som han satte igång är en flodvåg av händelser som får oemotståndlig fart med åren och långt in i framtiden. Vår rörelse är tillämpningen av naturlagarna på mänskliga angelägenheter, och naturen är allsmäktig. Den kan motarbetas tillfälligt, men dess krafter byggs bara upp i frustration för att slutligen krascha framåt mer rasande än någonsin tidigare.

Den 21 april, efter att myndigheterna hävt sina barrikader mot hans hus, strömmade folkmassorna mot det, precis som muslimerna runt den heliga stenen i Mecka. Jag var bland många främlingar, men vi kände oss alla plötsligt besläktade med varandra, bröder och systrar i hakkorset, och att vara tillsammans på denna vördade plats var som att återvända hem. Hans ande omslöt oss alla, gjorde oss till hans kamrater och fyllde oss med tillförsikt inför framtiden. Bara det faktum att vi hade kommit från hela världen till denna plats, vid denna speciella tidpunkt mitt i en fientlig värld, var bevis nog för att idén fortfarande levde." Det var som han sa i filmen "Viljans triumf" - "våra hjärtans befallning" förde oss samman. Vi kände en särskild stolthet i medvetandet om att framtida generationer kommer att avundas oss som samlades här i detta unika ögonblick för att tända ett födelsedagsljus omgivet av en enorm natt av okunnighet och ondskas. Från den lågan kommer samtidigt en fyr att spridas för att upplysa våra rasbröder och en eld för att förbränna förgifterna av vår efterkommande.

Jag hade kommit till Braunau am Inn för att erbjuda honom de ynkliga festligheter jag kunde för att hedra hans minne. Men han gav mig en gåva lika stor som livet självt - en förnyad, orubblig tro på vår oundvikliga, absoluta triumf. Heil Hitler! Tusen gånger Heil Hitler!

NS KAMPFRUF
KAMPFSCHRIFT DER NATIONALSOZIALISTISCHEN DEUTSCHEN
ARBEITSPARTY AUSLANDS- UND AUFBAUORGANISATION

Der Kampf geht weiter !

TROTZ VERBOT NICHT TOT!

NS Nyhetsbulletin
www.nsdapao.org
#1005 19.06.2022 (133)
NSDAP/AO: PO Box 6414 - Lincoln NE 68506 - USA

**Frontrapport
Intervju med Molly**

Tredje delen

NSK: Dina nuvarande projekt är oppenbartigen filmfiska och kontraterade.
Beskriv din syn på hur dessa frågor påverkar politiken.

the **NEW ORDER**

The Fight Goes On !

Seventy years after the capitulation of the Wehrmacht on May 8, 1945, the present National Socialist movement is stronger than ever not only in Germany, but throughout Europe.

Decades of mass murder, expulsion, persecution, and defilement have not sufficed to destroy the seed of the brilliant idea of our much loved Führer Adolf Hitler.

All National Socialists and other racially-aware citizens and racial warriors fight with his side for the preservation of our White folk.

The movement has indeed become stronger, but the danger of biological folk death is also much greater today than in the past.

The desperate enemy is in the process of committing genocide against all White folk. His means are non-White immigration, culture dilution, and race-mixing.

Whether "legal" or "illegal", whether in election halls or street battles, whether armed with propaganda material or on a battlefield of a different kind, every National Socialist must do his duty!

Heil Hitler!
Göthard Lank

NSDAP / AO är världens största leverantör av nationalsocialistiska propaganda!

**Tryckta och online tidskrifter på många språk
Hundratals böcker på över ett dussin språk
Över 300 webbsidor på dussintals språk**

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!
www.third-reich-books.com

NSDAP/AO
Fight Back!

nsdapao.org
Contact us to find out how YOU can help!